

Irrompuda independència

Per Anna Moreno Guirao

“Distingit senyor:

Porto fins a les darreres conseqüències el precepte d’estimar el proïsme com a mi mateixa i ara, quan he decidit suïcidar-me degut a males transaccions i a desenganys amorosos, acabo de matar un veí del mateix replà, segon pis tercera porta, amb perdigonada d’escopeta de dos canons disparats alhora. Gràcies a aquesta fidelíssima interpretació del meu afecte als nostres semblants, ningú no em podrà engaltar que ja m’ho diran de misses...”

llegeix la Glòria de bon matí. És el primer dia que l’àvia no la desperta amb el seu emblemàtic ulls espolsats i fora son! Es preveu confusió... La petita Glòria oblida netejar-se les lleganyes i mocar-se, però això no suposa cap impediment per preparar sola l’esmorzar i menjar-s’ho a contrarellotge com una bona persona independent. L’estómac treballa neguitós per aquesta nova impaciència adulta, la respiració s’accelera cada vegada més difícil i sembla caure un vel transparent entre ella i la realitat que converteix en missió impossible trobar el sabó per rentar els plats. Però com l’àvia ja no hi és per recordar-li la immensitat de la importància que suposa mocar-se i netejar-se les lleganyes, la Glòria conclou que l’origen del seu malestar nerviós és la nota de suïcidi que ja quasi havia passat per alt. Fa memòria i recorda que en alguna ocasió havia escoltat alguna cosa així com que davant el mort es fa de bon plorar, però com la morta no hi és s’afanya intuïtivament a trobar un jersei prou gruixut per protegir-la d’aquesta nova absència que amenaça ocupar per sempre els seus budells. Així, amb l’estómac ple i l’escalfor del jersei, s’endormisca de nou.

Ningú sap quant ha trigat a tornar obrir els ulls, però ho fa amb aquella il·lusió innocent que neix de la trobada amb el primer petó del dia, abans de buidar-se i dir-se *ja no*. Amb el cor encongint reflexiona sobre la responsabilitat de la seva nova inevitable independència i es prepara l’esmorzar de nou. Altre cop amb l’estómac ple, el nas tapat i els ulls entelats s’endormisca encara més profundament que abans, tant que la son s’encarrega de reescriure la història i fer desaparèixer l’últim desconsol: durant la caparrada res d’això ha succeït i dorm amb la tranquil·la seguretat que només un infant de bressol és capaç de practicar. Però aquesta tercera vegada el somni l’adverteix del perill que pot suposar l’instint mortuori al qual l’àvia s’ha sotmès i desperta amb ella la lucidesa del que se sap imminentment en irremeiable exili. Es tracta d’una fuga inevitable.

Amb prou feines fa uns minuts del nou assentament i fins i tot ha restat temps perquè la Glòria pogués imaginar totes les possibilitats de la seva nova vida. En soledat jura que no tornarà a parlar fins que no

Organitza:

Collabora:

Llegenda

CATEGORIA ADULTS

FINALISTA

Concurs de Microrelats

disposi de quelcom veritablement important a dir, així cap autoritat adulta podrà franquejar la innocència del seu silenci. Malgrat la imposició d'una nova independència continua existint una diferència que la separa de la imprudència pròpia de la maduresa accelerada: mentre els grans consumeixen una llengua que se'ls gasta entre les dents ella calla, custodia i defensa la seva innocència. Meravellada d'haver trobat l'amagatall ideal pensa que amb tant de potencial potser algú ja l'ha descobert abans i, per un instant, desconfia del seu futur allà, però ja no hi ha alternativa. Rumia tot el que faria un home de les cavernes a la seva posició perquè l'ensenyi: ha de penjar les tovalloles de la biga del sostre amb les pinces de la roba per evitar la depredadora mirada aliena. Un cop construïda l'estructura sembla que l'única amenaça possible serien uns raigs X, però bé sap que els adults ja no en tenen. Certament ella els ha perdut avui, però les oïdes li funcionen perfectament i pot saber amb absoluta certesa tot el que ocorre rere les tovalloles, sons i imatges es projecten amb entusiasme i rapidesa en la seva pantalla mental. Fa mitja volta i valora el següent pas. A l'esquerra compta amb una taula plena de llenya, davant té un munt de caixes de contingut incert i a la dreta una aixeta. Tot i haver comprovat que menjar per a sobreviure és una vulgaritat que només compromet als adults, no pot desprendre's d'un cos afectat pel fred així que disposar de tanta llenya és un alleujament. Fins i tot calcula que si un primitiu va aprendre a encendre foc, ella només trigará una estoneta a reaprendre-ho. El nerviosisme augmenta a mesura que s'apropa la possible detenció i extirpació de la llibertat que tant de dol ha comportat conquerir. Però continua el silenci i amb ell un avorriment colossal. De sobte un pensament s'infiltra en la seva pantalla: i si fa un cop d'ull a l'exterior per anar a buscar la nina? L'oblidà cruelment en la fugida i potser també mereix gaudir d'aquesta espurna de llibertat. La culpabilitat quasi aconsegueix arrancar-li la primera llàgrima, però se l'empassa perquè en la vida cal espavilar i, pensa, tard o d'hora ella també haurà d'aprendre a emancipar-se.

Nena! On ets?

Silenci. No respon a la provocació de ser tractada encara com una persona petita. Després del dol la infantesa queda enrere així que es prepara per a la confrontació amb dues cuetes que estiren les temples amb tota la ràbia que una persona adulta és capaç de concentrar en un parell de gomes de cabell. El presagi del fi s'apropa quasi udolant i a través de la membrana boirosa dels seus ulls distingeix una figura que aparta les tovalloles i augura la seva captivitat.

Hi havia tanta cua al forn que quasi em descomponc diu.

Mai hem tingut veí i tu no ets la meva àvia respon ferma en la decisió de reivindicar el dret a la protesta i emprèn la fuga jardí avall.

Organitza:

Collabora:

